Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a zecea)

1 februarie 2017 [1]

„Recurs — Articolul 181 din Regulamentul de procedură al Curții — Acțiune în despăgubire — Actul de aderare a Republicii Croația la Uniunea Europeană — Angajamente referitoare la o strategie de reformă judiciară — Crearea funcției de executor judecătoresc, urmată de eliminarea acesteia — Prejudiciu suferit de persoanele numite în calitate de executori judecătorești — Monitorizare lipsită de culpă a angajamentelor Republicii Croația efectuată de Comisia Europeană — Respingerea acțiunii — Recurs în mod vădit inadmisibil”

În cauza C-241/16 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 26 aprilie 2016,

Darko Graf, cu domiciliul în Zagreb (Croația), reprezentat de L. Duvnjak, odvjetnik,

recurent,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de S. Ječmenica și de G. Wils, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din doamna M. Berger (raportor), președinte de cameră, și domnii A. Borg Barthet și E. Levits, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere decizia de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 181 din Regulamentul de procedură al Curții, luată după ascultarea avocatului general,

dă prezenta

1 — Limba de procedură: croata.

Ordonanță

1 Prin recursul formulat, domnul Darko Graf solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 26 februarie 2016, Vidmar și alții/Comisia (T-507/14, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2016:106), prin care acesta a respins acțiunea sa prin care a solicitat repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a comportamentului culpabil al Comisiei Europene cu ocazia monitorizării de către aceasta a respectării de către Republica Croația a angajamentelor de aderare.

I. **Dreptul Uniunii**

2 Articolul 36 din Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Croația, precum și adaptările la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice (JO 2012, L 112, p. 21, denumit în continuare „Actul de aderare”), anexat la Tratatul între statele membre ale Uniunii Europene și Republica Croația privind aderarea Republicii Croația la Uniunea Europeană (JO 2012, L 112, p. 10, denumit în continuare „Tratatul de aderare”), prevede:

„(1) Comisia monitorizează îndeaproape toate angajamentele asumate de Croația în contextul negocierilor de aderare, inclusiv cele care trebuie îndeplinite înainte de sau până la data aderării. Monitorizarea de către Comisie constă în tabele de monitorizare actualizate periodic, dialogul din cadrul Acordului de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Croația, pe de altă parte […], misiuni de evaluare *inter pares*, programul economic de preaderare, notificări bugetare și, dacă este cazul, scrisori de avertizare timpurie adresate autorităților croate. În toamna anului 2011, Comisia prezintă Consiliului și Parlamentului European un raport privind progresele înregistrate. În toamna anului 2012, Comisia prezintă Consiliului și Parlamentului European un raport complet de monitorizare. În cadrul procesului de monitorizare, Comisia se bazează, de asemenea, pe informațiile furnizate de statele membre și ia în considerare contribuțiile organizațiilor internaționale și civile, după caz.

Monitorizarea de către Comisie se concentrează în special asupra angajamentelor asumate de Croația în domeniul sistemului judiciar și al drepturilor fundamentale (anexa VII), inclusiv dezvoltarea continuă a istoricului rezultatelor în materie de reformă judiciară și eficiență, instrumentarea imparțială a dosarelor interne privind crimele de război și combaterea corupției.

[…]

Până la aderarea Croației, Comisia publică evaluări semestriale privind angajamentele asumate de Croația în privința acestor domenii ca parte integrantă a tabelelor și rapoartelor sale periodice de monitorizare.

(2) Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, poate lua toate măsurile adecvate în cazul în care, în timpul procesului de monitorizare, sunt identificate unele preocupări. […]”

3 În temeiul angajamentului nr. 1, care figurează în anexa VII la Actul de aderare, intitulată „Angajamente specifice asumate de Republica Croația în cadrul negocierilor de aderare [menționate la articolul 36 alineatul (1) paragraful al doilea din Actul de aderare]” (denumit în continuare „angajamentul nr. 1”), Republica Croația s-a obligat „[s]ă asigure în continuare punerea în aplicare efectivă a strategiei sale de reformă judiciară și a planului de acțiune”.

4 Articolul 36 din Actul de aderare se aplică, potrivit articolului 3 alineatul (5) din Tratatul de aderare, de la data semnării tratatului menționat, respectiv 9 decembrie 2011.

II. **Istoricul litigiului**

5 Istoricul litigiului a fost prezentat la punctele 4-33 din hotărârea atacată și poate fi rezumat după cum urmează.

6 În vederea aderării Republicii Croația la Uniune, negocierile cu privire la capitolul 23 din negocierile de aderare, intitulat „Sistemul judiciar și drepturile fundamentale”, au fost inițiate la 30 iunie 2010.

7 În continuarea unui plan de acțiune pentru reforma judiciară, care prevedea printre altele instituirea „executorilor judecătorești”, parlamentul croat a adoptat, la 23 noiembrie 2010, Ovršni zakon (Legea privind executarea silită) și Zakon o javnim ovršiteljima (Legea privind executorii judecătorești), care au instituit un nou sistem de executare a hotărârilor judecătorești. Intrarea în vigoare a mai multor dispoziții ale Legii privind executorii judecătorești a fost însă stabilită la o dată ulterioară. Parlamentul croat a adoptat de asemenea, la 15 decembrie 2010, o strategie de reformă a justiției pentru perioada 2011-2015 (denumită în continuare „strategia de reformă judiciară 2011-2015”), potrivit căreia, printre altele, executarea silită a hotărârilor judecătorești trebuia transferată de la instanțe la executorii judecătorești.

8 În urma publicării, la 19 august 2011, a unei invitații publice pentru candidaturi în vederea numirii executorilor judecătorești de către Ministerul Justiției croat, domnul Graf, care a reușit la concursul respectiv, a fost numit în calitate de executor judecătoresc și a obținut autorizația de a-și începe activitatea.

9 Tratatul de aderare între statele membre ale Uniunii și Republica Croația, ratificat în ianuarie 2012 de Republica Croația, a fost publicat la 24 aprilie 2012 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Actul de aderare, anexat la Tratatul de aderare, prevede la articolul 36 monitorizarea de către Comisie a angajamentelor asumate de Republica Croația în cursul negocierilor de aderare.

10 La 22 decembrie 2011, parlamentul croat a decis să amâne aplicarea Legii privind executarea silită și a Legii privind executorii judecătorești. În mai 2012, autoritățile croate au transmis Comisiei explicații privind reforma sistemului de executare a hotărârilor judecătorești, precum și privind proiectele de lege aferente. La 21 iunie 2012, intrarea în vigoare a Legii privind executorii judecătorești a fost amânată din nou. În sfârșit, prin legea din 28 septembrie 2012, Legea privind executorii judecătorești a fost abrogată, această profesie fiind eliminată începând cu 15 octombrie 2012.

11 În raportul din 26 martie 2013, Comisia a arătat că Republica Croația adoptase o nouă legislație în materia executării hotărârilor judecătorești în scopul garantării aplicării hotărârilor judecătorești și al reducerii numărului cauzelor nesoluționate legate de executarea hotărârilor judecătorești. La 22 aprilie 2013, Consiliul Uniunii Europene a primit cu satisfacție acest raport de monitorizare al Comisiei.

12 Republica Croația a devenit stat membru al Uniunii la 1 iulie 2013.

III. **Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată**

13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 1 iulie 2014, domnul Graf, precum și domnii Vedran Vidmar și Saša Čaldarević, doamnele Irena Glogovšek, Gordana Grancarić, Martina Grgec, Ines Grubišić și Sunčica Horvat Peris, domnul Zlatko Ilak, doamna Mirjana Jelavić, domnul Romuald Kantoci, doamna Svjetlana Klobučar, domnul Ivan Kobaš, doamna Tihana Kušeta Šerić, domnii Damir Lemaić și Željko Ljubičić, doamnele Gordana Mahovac, Martina Majcen și Višnja Merdžo, domnii Tomislav Perić, Darko Radić și Damjan Saridžić au introdus o acțiune prin care au solicitat obligarea Comisiei la repararea prejudiciilor pe care considerau că le-au suferit, evaluate la o sumă de 600 000 de euro pe an și pentru fiecare recurent, majorată cu dobânzi moratorii.

14 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea ca nefondată.

IV. **Concluziile părților**

15 Prin recursul formulat, recurentul solicită Curții:

— cu titlu principal, anularea hotărârii atacate și admiterea concluziilor sale prezentate în fața Tribunalului;

— cu titlu subsidiar, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului și

— în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

16 Comisia solicită Curții:

— cu titlu principal, respingerea recursului ca vădit inadmisibil;

— cu titlu subsidiar, respingerea recursului ca vădit nefondat și

— obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată.

V. **Cu privire la recurs**

17 În susținerea recursului formulat, recurentul invocă în esență două motive, întemeiate pe o încălcare a dreptului Uniunii și, respectiv, pe nereguli de procedură care aduc atingere intereselor sale.

18 Potrivit articolului 181 din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este, în tot sau în parte, în mod vădit inadmisibil sau în mod vădit nefondat, Curtea poate oricând, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, să decidă să respingă recursul, în tot sau în parte, prin ordonanță motivată, iar aceasta fără a dispune deschiderea procedurii orale.

19 În prezenta cauză se impune utilizarea acestei posibilități.

A. **Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului Uniunii**

20 Prin intermediul primului motiv, recurentul arată în esență că, contrar afirmațiilor Tribunalului de la punctele 47-52 din hotărârea atacată, articolul 36 din Actul de aderare coroborat cu anexa VII la acesta prevede angajamente specifice în sarcina Republicii Croația, nerespectarea acestor angajamente determinând nașterea obligației Comisiei de a acționa în conformitate cu alineatul (2) al aceluiași articol. În consecință, Tribunalul, pe de o parte, ar fi apreciat în mod greșit că Comisia nu poate fi considerată ca fiind, în speță, autorul unei încălcări a principiului protecției încrederii legitime și, pe de altă parte, ar fi exclus în mod eronat o încălcare de către Comisie a articolului 17 TUE.

21 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, la punctele 47-49 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat în esență că angajamentul nr. 1, care prevede că Republica Croația trebuia să asigure în continuare punerea în aplicare efectivă a strategiei sale de reformă judiciară și a planului de acțiune aferent, nu viza o anumită strategie de reformă judiciară și un anumit plan de acțiune. Mențiunile generale care figurează în acest angajament s-ar explica prin faptul că perioada care se scurge între data semnării unui act de aderare și data aderării efective, în special monitorizarea în această perioadă a angajamentelor asumate în cadrul negocierilor de aderare, ar fi caracterizată de schimburile periodice dintre autoritățile Uniunii și cele ale statului aderent. Aceste schimburi s-ar reflecta în mod obligatoriu în ajustări efectuate și de o parte, și de cealaltă.

22 În plus, la punctele 50-52 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat printre altele că strategia de reformă și planul de acțiune menționate în anexa VII la Actul de aderare nu făceau trimitere numai la strategia de reformă judiciară 2011-2015 și la planul de acțiune pentru reformă judiciară, acest plan fixând în principal obiective pe termen scurt care trebuiau realizate în 2010 și trebuind, în consecință, să fie urmat în mod necesar de un plan nou până la data aderării efective, și că, prin urmare, nu reieșea din angajamentul nr. 1 nicio obligație a autorităților croate de a institui funcția de executor judecătoresc.

23 Or, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, un recurs trebuie să indice în mod precis elementele criticate ale hotărârii a cărei anulare se solicită, precum și argumentele de drept care susțin în mod specific această cerere (a se vedea în special hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctul 111 și jurisprudența citată). Nu îndeplinește aceste cerințe un motiv care nu conține nicio argumentație juridică vizând demonstrarea modului în care Tribunalul ar fi comis o eroare de drept și care reprezintă o simplă cerere de reexaminare a cererii introductive formulate în primă instanță, încălcându-se cerințele impuse atât prin Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, cât și prin Regulamentul de procedură al acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2007, Il Ponte Finanziaria/OAPI, C-234/06 P, EU:C:2007:514, punctele 45 și 46).

24 Pe de altă parte, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile din dosar care i-au fost prezentate, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Odată ce Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă, în temeiul articolului 256 menționat, să exercite un control asupra calificării juridice a acestor fapte și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora [a se vedea în special Ordonanța președintelui Curții din 6 octombrie 2015, Cap Actions SNCM/Comisia, C-418/15 P(I), EU:C:2015:671, punctul 24 și jurisprudența citată].

25 Or, în cadrul prezentului motiv, pe de o parte, recurentul nu prezintă niciun argument juridic precis prin care să se demonstreze existența unei erori de drept pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o. Astfel, el se mulțumește să conteste în mod global temeinicia punctelor 47-52 din hotărârea atacată, limitându-se de altfel, în mare măsură, să reitereze argumentele pe care le-a invocat în fața Tribunalului. Situația se regăsește și în ceea ce privește o pretinsă încălcare de către Comisie a articolului 17 TUE, încălcare pe care Tribunalul ar fi exclus-o în mod greșit la punctul 68 din această hotărâre. Recurentul nu invocă însă niciun argument concret prin care să identifice erorile pe care le-ar fi săvârșit Tribunalul la punctele respective din hotărârea atacată.

26 Pe de altă parte, în măsura în care recurentul urmărește să demonstreze, în special la punctele 8-15 din cererea sa de recurs, că a primit din partea Comisiei asigurări precise, necondiționate și concordante potrivit cărora executorii judecătorești și-ar începe activitățile la 1 ianuarie 2012, acesta urmărește să repună în discuție aprecierea faptelor efectuată în această privință de Tribunal. Or, în susținerea afirmațiilor sale, recurentul nu invocă denaturarea acestor fapte de către Tribunal. În orice caz, el nu identifică nici elementele precise pe care Tribunalul le-ar fi denaturat, nici modul în care acesta le-ar fi denaturat.

27 În aceste condiții, primul motiv trebuie respins ca vădit inadmisibil.

B. **Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe nereguli de procedură care aduc atingere intereselor recurentului**

28 În ceea ce privește acest al doilea motiv, invocat sumar la punctul 1 din cererea de recurs, se impune să se constate că aceasta nu conține nicio argumentație prin care să se demonstreze o anumită neregulă de procedură pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o, deci nu îndeplinește în mod evident cerințele care decurg din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Prin urmare, acest motiv trebuie respins ca vădit inadmisibil.

29 Întrucât cele două motive invocate în susținerea prezentului recurs sunt vădit inadmisibile, se impune respingerea acestuia în ansamblu.

VI. **Cu privire la cheltuielile de judecată**

30 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată, iar recurentul a căzut în pretenții, se impune obligarea lui la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) dispune:

1) Respinge recursul.

2) Îl obligă pe domnul Darko Graf la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături